

Hebrew Text: Jonathan and the Judge

Text of Esther Pollard's Speech Young Israel Beit Knesset Hanassi

September 6, 2006 B"H / 13 Ellul 5766

יהונתן פולארד והשופט

- פרק סיום בפרשת פולארד?

נאומה של אסתר פולארד בבי"כ הנשיא של תנועת
ישראל הצעיר בירושלים.

י"ג באלול תשס"ו, 6 בספטמבר 2006

הקדמה:

יהונתן ואני רוצים להביע את תודתנו העמוקה למועצה הלאומית של ישראל הצעיר, הארגון היהודי היחיד בארה"ב שמקדיש עצמו למצווה של פדיון שבויים, והארגון היהודי היחיד בארה"ב שעמד לצידו של יהונתן ולצידו, לאורך כל הניסיון הנורא הזה. כמו כן אנחנו מודים לנשיא לשעבר, לנשיא הנוכחי ולמועצת המנהלים של בית הכנסת הנשיא שהזמינו אותי להרצות בפניכם הערב.

ביום שמש חורפי, בתחילת שנת 2006, התקיימה בירושלים אחת הפגישות ההיסטוריות ביותר שהיו לנו אי פעם בעניינינו של יהונתן.

יהונתן ואני לא הזכרנו עד עתה, אפילו ברמז, את פגישתנו עם מבקר המדינה של ישראל, השופט מיכה לינדנשטראוס. הערב אנחנו רוצים לחלוק איתכם חוויה זאת.

יהונתן פנה במשך שנים למבקר המדינה, זה אחר זה, בבקשה לחקור את הטיפול הכושל של ממשלת ישראל בעניינינו. כל בקשותיו נדחו בתירוצים כלשהם. כתוצאה מכך, די התייאשנו כבר מלקוות לדיון. ולכן זה היה כה מרגש כאשר מבקר המדינה החדש, השופט מיכה לינדנשטראוס, נענה בחיוב לבקשתנו להיפגש עמו.

ברשותו של מבקר המדינה סמכויות נרחבות לפקוח וחקירה של כל משרד ממשלתי, החלטותיו ופעולותיו. אף איש או משרד במדינה הזאת פטורים מבדיקתו של מבקר המדינה וכולם מחויבים לפי החוק, לענות לשאלותיו ולספק כל מידע שיידרש.

המטרה הסופית של חקירה ע"י מבקר המדינה, היא אכן הפרסום של דו"ח מבקר המדינה. הדו"ח אמור להקרין אור על תחומים או נושאים שהיבטים תיקון, בכוונה לשפר יעילות ממשלתית, לשמור על ענייני הציבור ולהגן על זכויות הפרט; למנוע בזבוז ממשלתי, שוחד, שחיתות והטיית חסד לחברים או מקורבים.

פגישתנו המיוחדת עם השופט לינדנשטראוס התקיימה ב-23 לפברואר 2006 במשרדי מבקר המדינה. ליווה אותי לפגישה לארי דאב, עורך הדין של יהונתן בירושלים.

כדי להדגיש את חשיבותה של הפגישה, הזמין השופט לינדנשטראוס את כל הצוות הביצועי שלו, את כל מנהלי המשרדים הממשלתיים שתחת פיקוחו - החל מנציג תלונות הציבור הממשלתי ועד למנהל משרד המשפטים - כחצי תריסר אנשים, להשתתף עמנו בפגישה.

בתחילת הפגישה, מסרתי לשופט לינדנשטראוס מסר אישי מיהונתן וגם תיק הכולל את כל המידע הנוגע לנושאים שיהונתן ביקש להביא לתשומת ליבו של השופט.

מסירת ההודעה של יהונתן לשופט ארכה כרבע שעה. היא הסירה כל ספק באשר לידיעתו של יהונתן על הפגישה והדגישה את תודתו העמוקה למבקר המדינה, בשל נכונותו לקבל אותנו. מתפקידי היה במשך השעתיים הבאות להתמקד בנושאים שיהונתן התייחס אליהם.

ברצוני להעלות עבורכם בקיצור, חלק מהעובדות שהצגנו בפניו של השופט לינדנשטראוס:

- בעלי, יהונתן פולארד, הוא סוכן ישראלי בשבי, מרצה כרגע את שנתו ה-21 מתוך מאסר עולם שנגזר עליו בשל שרותו למען בטחונה של מדינת ישראל.
- המידע שסיפק יהונתן לישראל כלל פרטים על אמצעי לחימה ביולוגיים, כימיים וגרעיניים שבידיהם של עירק, אירן, לוב, וסוריה. כל האמצעים האלה נועדו לשמש נגד ישראל. הוא גם סיפק מידע על פתוח טילים בליסטיים במדינות אלו ומידע על פגועים עתידיים שמתוכננים נגד מטרות אזרחיות בארץ.
- ישראל היתה רשאית לפי החוק לקבל מידע זה, החיוני לביטחונה, בהתאם למזכר הבנה שנחתם בינה ובין ארה"ב בשנת 1983. אבל המידע נמנע מישראל בכוונה תחילה, כתוצאה מאמברגו בלתי חוקי על מידע מודיעיני, שהוטל ע"י שר ההגנה דאז, כספר וויינברגר וסמנכ"ל ה-CIA דאז אדמירל בובי ראי אינמן, שנטייתם הפרו-ערבית לא עלתה בקנה אחד עם מדיניות החוץ המוצהרת של ארה"ב.
- בתחילה, יהונתן נידב את שירותיו ורק מאוחר יותר הוא הפך לסוכן רשמי של מדינת ישראל. קנאותו להציל חיים יהודיים היה המניע היחיד שלו. אפילו השופט שגזר את הדין – ושבהחלט לא התייחס באהדה למקרה – הכיר בעובדה שיהונתן היה אידיאולוג ולא רודף בצע, ולכן סירב להטיל עליו קנס כספי.
- מהרגע שבו יהונתן נעצר בתחילת שנת 1985, ישראל הכחישה כל קשר אליו ושיתפה פעולה באופן מלא עם התביעה בארה"ב להבטיח עבורו מאסר עולם.

- מסיבות מבישות משלה, ההנהגה היהודית בארה"ב תמכה בשקריה של ישראל ואף הנציחה אותם. ב-10 למרץ, 1987 – שישה ימים אחרי שנגזר על בעלי מאסר עולם בניגוד מוחלט לעסקת הטיעון שכובדה ע"י יהונתן וארה"ב הפרה – שלחה וועידת הנשיאים של הארגונים היהודיים הגדולים מכתב למשרד החוץ האמריקאי בו היא מבטיחה, לעולם לא להתערב לטובתו של יהונתן. הוועידה הקפידה לשמור על הבטחתה בקנאות דתית. (העתק של מכתבם מופיע באתר שלנו).
- למרות שחלפו כבר 21 שנה והזדמנויות לאין ספור להשיג את שחרורו של יהונתן, ישראל בשקריה ממשיכה לסכל זאת ולמעשה להחזיק את יהונתן במאסר.
- מתוך פחדנות, ישראל מסרה לארה"ב את כל חומר העדויות בו השתמשו נגד יהונתן. ללא הראיות האלו, לא היתה לארה"ב שום נקודת אחיזה והיתה נאלצת לשחרר את יהונתן.
- בכך שבגדה ביהונתן ומסרה את החומר, העניקה ישראל לעצמה את תואר הכבוד להיות המדינה הראשונה והיחידה בהיסטוריה של הריגול המודרני, ששתפה פעולה עם התביעה להרשיע ולהעמיד לדין את הסוכן שלה!
- ישראל שילמה לעו"ד שהשיג עונש מאסר עולם עבור יהונתן, ללא משפט. העונש הממוצע עבור העברה שביצע יהונתן היתה בין שנתיים לארבע שנים – לא מאסר עולם!
- אותו עו"ד, ששולם ע"י ממשלת ישראל, לא הגיש טופס בקשה לערעור, ומנע בזה לתמיד מיהונתן את זכותו לערער על עונש מאסר העולם שהוטל עליו.
- לעומת זאת, מסרבת ישראל עד היום לשלם אגורה אחת לעורכי הדין המנסים לעזור ליהונתן להשיג את שחרורו מהכלא.
- למרות שיהונתן נלחם והצליח לאלץ את מדינת ישראל להכיר בו באופן רשמי כסוכנה, גישתה של המדינה כלפיו והזנחתה אותו לא השתנו כלל במשך 21 שנה.
- מדינת ישראל מעולם לא נקטה בצעדים מינימאליים – חוקיים, מוסריים או דיפלומטיים – כדי להבטיח את שחרורו של יהונתן.
- עד היום, ישראל לא הודיעה באופן רשמי לבית הלבן, למשרד המשפטים, למודיעין או למשרד החוץ האמריקאי שיהונתן הוא סוכן ישראלי ושישראל מתכוונת לדרוש את שחרורו. לפי כך משרד המשפטים האמריקאי ממשיך לראות בו לא סוכן ישראלי, אלא עבריין פלילי ונוהג כלפיו בהתאם.
- עד היום, מדינת ישראל לא ביקשה את סיועם של אנשי קונגרס או סנאטורים אמריקאים בעניינו של יהונתן, ובמשך שני עשורים נמנעה בכוונה תחילה מלגייס את AIPAC או כל ארגון שדולה יעיל אחר לבוא לעזרתו של יהונתן.
- במשך 21 שנה ישראל לא טרחה לערוך כל הסברה לציבור בישראל או בארה"ב, כדי להסביר את עמדתה בעניינו של יהונתן או לקדם את שחרורו – כפי שהיא נוהגת לעשות בכל נושא אחר החשוב למדינה.

- במשך 21 שנה מדינת ישראל ניסתה למנוע בכוונה תחילה מהציבור בישראל לדעת על יהונתן. סימן ברור לגישתה של הממשלה כלפי יהונתן מתבטא בסירובו של משרד החינוך לכלול את הקורות אותו במסגרת תוכנית הלימודים לבתי הספר. הספרייה של משרד החינוך והארכיונים (שמשמשים מורים לעבודות מחקר) לא כוללים מידע כלשהו על יהונתן! לא התייחסות אחת!
- כאשר "מאמנו" לשעבר של יהונתן, רפי איתן, רץ לכנסת בתחילת השנה, הוכחה כשקר טענתה הנושנה של ישראל, שאם תלחץ לשחרורו של יהונתן, תזיק ליחסיה עם ארה"ב. אדרבא, ממשלת ישראל לא גילתה התלבטות כלשהי באשר לפגיעה אפשרית ביחסיה עם האמריקאים ובמצבו של יהונתן, כאשר מיד עם בחירתו, מנתה את רפי איתן לשר.
- מינויו של רפי איתן כשר ע"י הממשלה, נעשה במודעות מלאה לעובדה שהאמריקאים רואים באיתן שותף לריגול בפרשה זו, ושהוא שיחק תפקיד מפתח בבגידה ביהונתן, ושפילו סיפק עדות שקר לאמריקאים, שחרץ את גורלו של יהונתן.
- מאז תחילת מאסרו של יהונתן, "התוכנית" העקבית היחידה שהיתה לישראל לשחרורו, היתה להביא הביתה בארון מתים. עובדה זאת אושרה עבורנו שוב ושוב במשך 21 שנה ע"י פקידי ממשל ואירועים שונים.
- יהונתן שרד בנס את שבע השנים הראשונות של מאסרו, בבידוד מוחלט, בתנאים בלתי-אנושיים, בתוך תא צינוק, שלוש קומות מתחת לקרקע, ב- USP MARION. הוא אז נלחם, ללא עזרה כלשהי ממדינת ישראל, לקבל העברה למחלקה פתוחה בכלא FCI BUTNER.
- זמן קצר לאחר העברתו ל- FCI BUTNER, באביב 1993, ישראל שלחה סוכן מוסד ליהונתן בתפקיד רשמי. במקום להניח לפני יהונתן תוכנית שתבטיח את שחרורו, סוכן המוסד בא כשבאמתחתו דרישה רשמית שיהונתן יתאבד. "התאבדות" כך נאמר ליהונתן, תפטור את "בעיית פולארד" עבור מדינת ישראל.
- המדיניות הישראלית שמבקשת להביא את יהונתן הביתה בארון מתים, ה' ישמור, נמשכת עד היום הזה, ומדגישה את העקביות המחושבת של ממשלת ישראל לפספס כל הזדמנות להבטיח את שחרורו של יהונתן.
- עם זאת, ממשלות רצופות מנצלות באופן שגרתי את שמו של יהונתן ואת סבלו, ומשתמשות בו כתמורה אפשרית כדי להמתיק לציבור הישראלי תוכניות לא מקובלות של ויתורים חד-צדדיים. אבל בסופו של דבר, יהונתן יורד מכל עסקה, וויתורים כואבים וחד-צדדים לאויב נעשים בכל אופן. (כמה דוגמאות כוללות את הסכמי חברון, את הסכמי WYE, ולא מזמן ההתנתקות מעזה וצפון השומרון).
- בווישינגטון זה סוד גלוי שגזר דינו של יהונתן הוא מופרז ולגמרי פוליטי. הדבר אושר בשנת 2002 בראיון עם שר ההגנה לשעבר, כספר ווינברגר. ווינברגר הודה בגלוי שהנושא של יהונתן היה "עניין מינורי" שהוגזם מעבר לכל מידה כדי לשרת אג'נדה פוליטית אחרת. מהודאה זאת, שיצרה הזדמנות להבטיח את שחרורו של יהונתן, התעלמה ממשלת ישראל לחלוטין.
- במקביל, דניס רוס, השליח המיוחד של ארה"ב למזרח התיכון לשעבר, קבע בספרו THE MISSING PEACE שפורסם בשנת 2004, שליהונתן מגיע להשתחרר ללא תנאי. בכל זאת, כותב רוס, ערכו של יהונתן כקלף מיקוח נגד ישראל הוא יקר מדי, ולכן יעץ לנשיא ב- WYE לא לשחררו. עדיין אין תגובה

- למעשה, ישראל כבר "שילמה" עבור שחרורו של יהונתן מספר פעמים רב מדי (כולל שחרורם של 750 מרצחים ומחבלים עם דם על ידיהם במסגרת הסכמי WYE) אבל מעולם לא טרחה לדרוש את המגיע לה.
- במשך 21 השנים שיהונתן שוהה במאסר, הוא היה נתון פעמים חוזרות ונשנות לעינויים קשים ולטיפול אכזרי. ממשלת ישראל קבלה דיווח מלא על כל מקרה של התעללות בסוכנה אבל לא רק שלא התערבה לטובתו אפילו פעם אחת, גם לא התלוננה על כך מעולם.
- הופעתו הראשונה של יהונתן בבית משפט בארה"ב במשך שני עשורים, התקיימה בשנת 2003. ישראל לא טרחה אפילו לשלוח נציג. במקום זאת, בערב שלפני הדיון בבית המשפט, הושמץ יהונתן בטלוויזיה האמריקאית ע"י נציגה הקונסולארי של ישראל בניו-יורק, שעליו הוטל התפקיד לספק תשובות לתקשורת. ובכך שלח מסר ברור לשופט שיהונתן הוא הפקר ושלאיש בישראל לא איכפת מה ייעשה איתו.
- כוונתה של ישראל לעולם לא להחזיר את יהונתן חי הביתה, מתבטאת באופן הבלתי מוסרי, הזדוני והקטנוני שהמדינה מתייחסת אליו, אשתו.
- העובדה שכאשת סוכן ישראלי, אני ממשיכה לחיות במצוקה קשה ללא בית וללא כל אמצעים, מדברת בעד עצמה באשר ליחסה של המדינה ליהונתן.
- לעומת זאת השווו זאת למקרה של סוחר סמים ישראלי, חבר משפחה של ראש ממשלה, שנלקח בשבי בלבנון כשהתעסק בענייניו הביילתי חוקיים, ולא בשרותה של המדינה. גם אשתו וגם המאהבת שלו עם משפחותיהן קבלו לכל אורך זמן שהותו בשבי, את מלוא התמיכה של ישראל. מצד שני, אני לא מקבלת תמיכה כלשהי, ותלויה למחייתי בנדיבות ליבם של מעט חברים קרובים.
- בנוסף לכך, אני שורדת סרטן. אין לי בטוח רפואי ואני לא מקבלת תמיכה רפואית כלשהי ממדינת ישראל. למעשה, כאשר ניסיתי לא מכבר לשלם עבור קבלת כיסוי רפואי בסיסי, דחתה אותי קופת החולים. האופן שבו דחו אותי, מרמז מאוד על כך, שהקופה חששה שאם תקבל את אשתו של פולארד, היא עלולה לסכן את המימון הממשלתי שהיא מקבלת.
- השוו זאת עם המחווה שעשתה הממשלה לא מכבר לאזרחי לבנון, כאשר הציעה להם טיפול רפואי חינם בישראל, למרות האפשרות שאלה השתתפו במלחמה נגד ישראל. אויב רשאי לקבל טיפול רפואי בישראל, אבל אשתו של סוכן ישראלי היושב בשבי, אינה רשאית!
- יותר גרוע מזה, הממשלה משקרת בחוצפה לבית המשפט העליון ולציבור הישראלי כאשר היא חוזרת וטוענת, שהיא תומכת ביהונתן ובי מבחינה כלכלית. אנחנו הגשנו הוכחה מתועדת לשופט לינדנשטראוס שבמשך 21 שנה, לא יהונתן ולא אני, קבלנו אגורה אחת ממשלת ישראל.

- השורה התחתונה אומרת שבמשך 21 שנה, ממשלת ישראל סירבה בעקשנות להעניק ליהונתן מעמד כלשהו שיכול היה להשיג לו ולאשתו תמיכה כלשהי, והקלה או אפשרות להבטיח את שחרורו.
- למרות שיהונתן נלחם והצליח לקבל הכרה רשמית כסוכן, שמו לא מופיע ברשימת השבויים של משרד הביטחון, ובכך נמנעות ממנו כל זכויותיו כסוכן בשבי.
- המדינה מסרבת גם להעניק לו מעמד של אסיר ציון, ובזאת שוב מונעת ממנו קבלת זכויות כלשהן, ויותר גרוע מזה, מונעת ממנו את ההגנה שמעמד זה היה מעניק לו.
- בכך שנמנע מיהונתן מעמד של שבוי במסגרת המערכת הרשמית המנוהלת ע"י משרד הביטחון או מעמד של אסיר ציון בתוך המערכת המנוהלת ע"י משרד הפנים, מדינת ישראל הורידה את יהונתן למעמד של אדם שלא קיים באופן רשמי ושלכן, ניתן להתעלם ממנו לחלוטין.

העובדות הנ"ל ומידע מתועד הוגשו למבקר המדינה, השופט מיכה לינדנשטראוס, באותו יום גורלי בפברואר. אחרי כל כך הרבה שנים של המתנה, קיווינו שמבקר מדינה חדש שקיבל אותנו ועשה רושם עלינו, יתייחס לתיק בכובד ראש.

הפגישה היתה הצלחה גדולה! אורכה תוכנן לשעה אבל היא נמשכה כשעתיים וחצי ונסתיימה בלית ברירה – רק משום שלכולנו היו פגישות נוספות. אחרי הפגישה עם מבקר המדינה הלכתי ישירות לרבו של יהונתן, הראשון לציון הרב מרדכי אליהו שליט"א. הוא שמח כמונו על הפגישה ועל ההתחייבות שמבקר המדינה נתן לנו. הרב וכל הקרובים אלינו התעודדו במיוחד לשמוע את האיחולים החמים והברכות שקבלנו מהשופט לינדנשטראוס וצוותו הביצועי.

אני זוכרת את אחד הדברים האחרונים שאמרתי לשופט לינדנשטראוס לפני שנפרדתי ממנו. אמרתי לו "אנחנו לא מצפים ממך להבטיח את שחרורו של יהונתן, אבל חקירתך עלולה להיות חלק חשוב בתהליך שאמור להביא לידי כך. לדו"ח מבקר המדינה יש את היכולת להאיר אור שמעולם לא זרח על התיק הזה, ובאופן זה להיות גורם מדרבן לשחרורו של יהונתן. אבל אפילו אם הדו"ח לא יביא לתועלת ישירה עבור יהונתן, הוא חייב להיכתב כדי להבטיח שמה שקרה ליהונתן, לעולם לא יקרה שוב לאיש שמשרת את מדינת ישראל."

השופט לינדנשטראוס עשה רושם שהוא מבין; הוא הגיב בחום ובאופן מרגיע והבטיח לחקור. הוא הבטיח שהוא וצוותו יהיו איתנו בקשר ואף יתקשרו אלינו במידה ויזדקקו למידע נוסף. מאד נגענו לליבנו מילות התמיכה והחיזוק שלו והלבביות וההתלהבות שגילו אנשי צוותו.

זה היה לפני שישה חודשים.

לפני שבועים, ב-17 לאוגוסט, יהונתן הוציא את הדקות האחרונות שעמדו לרשותו בטלפון כדי להכתיב מכתב אישי לשופט לינדנשטראוס. בו יהונתן שוב חזר על העובדות שחלקתי איתכם הערב, והוסיף:

"(השופט לינדנשטראוס) מלבד מסר קצר שקבלנו בחודש מרץ השנה (לפני חמישה וחצי חודשים) מאחד מאנשי צוותך, בו הוא מסר שאתה חוקר, לא שמענו ממך או ממשרדך מילה מאז. מצבני בינתיים רק ממשיך להתדרדר. כל יום שאני שורד הוא נס בפני עצמו... אבקש לדעת את מצב החקירה ומתי אתה מצפה לפרסם את

כמה ימים לאחר מכן, ב- 23 לאוגוסט, יהונתן ואני קבלנו תשובה. המענה הקצר היה חתום על ידי "עוזרו הבכיר של מבקר המדינה ואיש קשרי החוץ" ולמעשה הדהד ממנו אותו המסר הרגיל שקבלנו מפקידי ממשלה בישראל במשך 21 השנים האחרונות: **הנושא בטיפול. אל תתקשרו אלינו, אנחנו נתקשר אליכם.**

אני חושפת לפניכם את הסיפור הזה מכיוון שהוא משקף בדוגמא מוחשית את היחס במשך 21 השנים האחרונות ליהונתן, המדמם באיטיות עד מוות בכלא, לעיניהם של נציגי המדינה הנבחרים והממונים ולעיני כל עם ישראל.

מדוע זה חשוב לזכור שבעלי ממשיך להנמק בכלא אחרי 21 שנה תחת תנאים קשים ביותר? מדוע יהיה גורלו של אדם אחד נוגע למישהו! במיוחד כאשר עבר זמן רב כל כך וקיימות עתה בעיות חשובות, כביכול, יותר כמו האיום של מלחמה נוספת וגורלם של שלושת השבויים הישראליים האחרונים?

זה חשוב מאוד לזכור ולהזכיר שגורלו של בעלי, יהונתן פולארד, הוא המדד לקיום מידת המוסר בחברה הישראלית. מדינה שבוגדת בסוכנה ואחר כך מזניחה אותו במשך יותר משני עשורים ואז משלחת אותו לסל האשפה של ההיסטוריה, כאשר המדינה עוברת למבצעים חדשים, היא מדינה שפשטה את הרגל מבחינה מוסרית. ומדינה שפשטה את הרגל מבחינה מוסרית, לא תהיה מסוגלת למלא אחר שאיפותיו הלאומיות הנעלות ביותר של עמה, ולעולם לא תהיה מסוגלת להחזיר את השבויים הביתה.

כפי שיהונתן כתב לא מזמן במכתב למשפחות של שלושת החיילים החטופים:
" ... מלחמה להשבתו של שבוי דורשת עמדה מוסרית. היא דורשת מחויבות לעם, למולדת ולאלוקים. היא דורשת את אותה עמדה מוסרית שנראה לכאורה שמדינת ישראל איבדה כבר לפני שנים רבות.... כאשר אין עמדה מוסרית להשבתו של שבוי, אין רוח ואין נחישות וכתוצאה מכך שום פעולה אפקטיבית אינה מתבצעת. הדבר יוצר וואקום שפוליטיקאים אוהבים למלא במילים ובהבטחות ריקות..."

אין באפשרותנו לומר בוודאות, מתי מדינת ישראל התנתקה משורשיה המוסריים והעם ממחויבותו איש לרעהו, אבל אנחנו יודעים שהניווט המוסרי היה כבר קיים לפני 21 שנה, כאשר יהונתן נזרק ע"י השגרירות הישראלית בווינגטון, ישר לתוך זרועותיהם הממתינות של סוכני ה- FBI.

הכישלון המוסרי הזה, החטא כלפי בן מסור של מדינת ישראל ששירת את מדינתו ואת עמו, עומד על קנו מבלי שהמעוות יזכה לתיקון אחרי 21 שנה. זה תלוי כאות קלון מעל האומה. זה הוליד את נטישתם של רון ארד, זכריהבאומל, צבי פלדמן, יהודה כץ וגיא חבר. והוביל לנטישתו של מדחת יוסוף, שנפצע בשדה הקרב ונעזב לדמם למוות בקבר יוסף בשכם.

זה אותו כשלון מוסרי שהגה וביצע את הגרוש הבלתי אנושי ואת ההרס של גוש קטיף וצפון השומרון; ולאחרונה אפשר גם את נטישתם של כל תושבי הצפון. זה אותו כשלון מוסרי שברא את תרבות המילים הריקות והבטחות הסרק, ושמשלות ישראל, זו אחר זו, פיתחו לאמנות.

זה אותו כשלון מוסרי שעכשיו גם מאיים על חייהם של גלעד שליט, אלדד רגב ואהוד גולדווסר.

כל זמן שישראל תיתן שיהונתן ימשיך להירקב בכלא, ואנחנו ננהג כאילו גורלו אינו מעניינינו, הרעל הזה ימשיך לחדור

אם לא נתקן את העוול משורשו ע"י כך שנביא את יהונתן הביתה, תרבות הנטישה הזאת תמשיך את צעידתה האכזרית הלאה, כאשר הממשלה כבר מתכננת בגלוי תוכניות לגירוש הבא, ובגידה ונטישה של אזרחים וקהילות נאמנים.

יתכן שבאתם הערב כדי להתבדר, או מפני שהנושא מעניין אתכם, או מפני שאתם תמיד באים כשיש תוכנית בבית כנסת הנשיא. אבל אם המסר שלי נגע לליבכם, אתם חייבים לצאת הערב מכאן, בידיעה שכל אחד מאיתנו חייב תודה ליהונתן פולארד ושכל אחד מאיתנו נושא באחריות לגורלו.

גאולתו של השבוי שהוחזק בשבי יותר זמן מכל שבוי ישראלי אחר, יהונתן פולארד, תוביל מאליה לגאולתם של כלל ישראל וכל שבוייה, מפני שזהו שורש העניין. אף אחד לא יכול להציל את יהונתן בכוחות עצמו, אבל כל אחד מאיתנו יכול לתרום מחלקו. אף אחד אינו פטור מלעשות את אשר ביכולתו: הן בתפילה ברבים או ביחיד, הן בתלייה של כרזות ופוסטרים במרפסות, הן בהשתתפות בפעולות להעלאת הנושא בציבור הרחב, הן בתרומות לפעילויות של הוועד למען השבת יהונתן פולארד הביתה (הם הקבוצה היחידה בישראל שעובדת בתאום מוחלט עם יהונתן), הן בתמיכה בוועד הלאומי של ישראל הצעיר שאנו כל כך מעריכים את מאמציהם לעזור ליהונתן ולספק את צרכיו בתוך הכלא. אפילו היום לאחר שעבר כל כך הרבה זמן, אני מציעה לכם להיות מעורבים באותה מידה למען נפשותיכם ולמען יהונתן והאומה כולה.

כמו שיהונתן כותב במכתבו למשפחות השבויים:

" איננו יכולים, ופשוט אסור לנו לאפשר לתרבות ההפקרה הזו להימשך. עם ישראל חייב למצוא את הכוח הנפשי לעמוד על רגליו, לצאת מייד מהתוהו ובוהו של חוסר המוסריות ולמצוא את הדרך חזרה אל הערבות ההדדית. אנו מוכרחים להדליק ולתפוס מחדש את הכוח שלנו כעם מאוחד... וכאומה שיש לה בשורשה, את הנחישות המוסרית הדרושה לעולם לא להכנע לרשע ולעולם לא לנטוש את בעת צרה.... אם נצליח, ואני מאמין שאנו יכולים, אז נהיה שוב ראויים לברכת שמיי*ם -- כפי שהיינו באנטבה -- ונהיה שוב ראויים לחזרתם הביתה של כל אחינו הנתונים בצרה ובשביה."

מי ייתן וה' יברך את כולנו ושנזכה לראות בשחרורם הקרוב של יהונתן, גלעד, אלדד ואהוד, ביחד עם כל שבויי ונעדרי ישראל! אמן!
###

See Also:

[English Text: Jonathan and the Judge. A Final Chapter in the Pollard Case?](#)